

Jøder må igen frygte for livet i Europa

Anders Næsby, Nordjyske 11.12.23

Det siges, at selv de mest hærdede krigsveteraner i de allierede hære var direkte chokerede, da de i slutningen af Anden Verdenskrig begyndte at trænge ind på og befri de umenneskelige kz- og udryddelseslejre under Hitlers regime.

Og da omfanget af nazisternes forbrydelser stod endeligt klart efter Det Tredje Riges fald, kunne alle i Europa og Vesten i hvert fald blive enige om én ting: Aldrig igen.

Aldrig nogensinde igen skulle jøder jages eller frygte for deres liv, alene fordi de var jøder. Denne kollektive forståelse lagde sig dybt på sjælen hos alle europæere. Skammen over passivt at have ladet det ske voksede sig til transcenderende højder i vores selvforståelse; som et dybt ar på sjælen, der aldrig mere måtte affejes eller glemmes.

Så stærk var denne fælles følelse, at det retteligt kan siges, at efterkrigstidens etisk-politiske tænkning vanskeligt kan begribes uden en skelen hertil.

Men de seneste årtier har noget ændret sig. Antisemitismen har på ny vokset sig stærk, og gradvist – men med tunge, mørke skridt – er det igen blevet næsten uudholdeligt for jøder at opholde sig på europæisk jord.

Gennem alt for mange år har de førende meningsdannere i presse og politik vendt det blinde øje til problemernes voksende omfang. Og når begivenhederne indimellem alligevel har været for åbenlyse til at ignorere, som når jødiske borgere er blevet overfaldet eller myrdet, har man i tågede vendinger vrøvlet om, at Israel da sandelig også har opført sig skidt overfor palæstinenserne – som om, herboende jøder har nogen som helst indflydelse på Israels indenrigspolitik.

Utroligt nok er forholdene blevet endnu værre efter 7. oktober. Man skulle ellers tro, et så modbydeligt angreb, hvor kvinder blev systematisk voldtaget og selv babyer brutalt og kynisk henrettet på klos hold, ville medføre en vis medfølelse. I stedet oplevedes allerede samme dag usmagelige jubelscener i gaderne blandt muslimer i almindelighed og palæstinensere i særdeleshed.

Det er desværre ikke videre overraskende; det udbredte jødehad i islamiske kredse har længe været et velkendt fænomen. Men at også venstrefløjens medløbere render rundt og råber om udrensninger ”fra floden til havet” er rystende.

Det skal i den forbindelse retfærdigvis siges, at de danske venstreorienterede politikere, modsat deres kolleger i andre vestlige lande, generelt har holdt sig bemærkelsesværdigt stille. Det påstås da også, at man selv i Enhedslistens folketingsgruppe har været rystet over de mildt sagt vanvittige ytringer og trusler, der rumsterer blandt deres egne græsrodder. Fra rablende ungdomsorganisationer til aktivistiske forskere.

Jødiske borgere føler nu de reelle trusler hver eneste dag; på skoler, universiteter, arbejdspladser, i det offentlige rum. Der lyder ganske vist pæne støtteerklæringer fra Regeringen, men ret meget

mere end tomme ord bliver det ikke til. For alvor at tage et opgør med de voldelige, jødehadende kræfter i islamiske kredse tør man på ingen måde.

Endnu mindre støtte finder jøderne i internationale fora som EU og især FN, hvor den helt ensidige Israelkritik og deraf følgende negligering af antisemitiske trusler og overfald fra muslimske miljøer gennem en årrække har været decideret pinlig.

Det ufattelige er derfor sket, at vi i den verdensdel, der efter 1945 enstemmigt svor, at jøder aldrig igen skal frygte for deres liv, nu må se de selvsamme jøder flygte ud. Malmø er allerede stort set tømt for jøder, og lignende scenarier vil de følgende år finde sted i de fleste andre europæiske storbyer.

At alt dette sker og får lov at ske i 2023, er ganske enkelt uacceptabelt. Det er på tide, vi alle vågner op.